

Зашто ћирилице нема свуда у Србији?

29 јануар 2014 Драгољуб Збиљкић

(Србија и Хрватска данас готово да су исте у односу према ћирилици! Ко је ту луђи, то јест коме нешто фали озбиљно у држави и у главама у вези с ћирилицом, паметан лако може да погоди.)

Од 2001. године, од оснивања Удружења „Ћирилица“ (овог изворног с изворним скраћеним именом „Ћирилица“) објашњавамо свим институцијама науке и струке, као и политичарима и државним институцијама зашто нема српске ћирилице и како се она, на једини природан начин (једноазбучјем) може вратити у живот.

Ми из удружења за враћање ћирилице можемо и треба да кукамо, али је оживети не можемо сами. Од свега што смо успели у намери јесте то што смо добили Члан 10. Устава Србије у коме је ћирилица предвиђена, као једино писмо, у складу са светом (једноазбучје) и што је стално отворено питање ћирилице, која је више од пола века била у Србији и међу Србима „табу тема“. Истина, ћирилица и истина о њој је и даље табу тема за класична средства обавештавања (штампа и РТВ). Проблем је настао и траје у томе што је овде и после седам година тај Члан 10. Устава Србије мртво слово на папиру.

И за мртваца (ћирилицу у Србији са њених десетак процената) корисна је свака акција али и лепа и истинита реч. Зато треба ма шта радити за ћирилицу, па и овако. Све је корисно, иако још нема резултата.

Ћирилица и њен проблем, тј. решење питања живота ћирилице међу Србима или, далеко било, њене коначне могуће смрти је само у плаћеним од народа институцијама државе и институцијама науке о српском језику и писму – Матици српској, САНУ, Институту САНУ за српски језик, у Одбору за стандардизацију српског језика, а тек потом у школству, да деца уче оно што наложе као норму споменуте институције. Наравно, пре тога је потребна и неопходна политичка одлука и пријањање власти на спровођење Члана 10. Устава Србије. Без такве одлуке, али стварне, искрене и неповратне, да се српска ћирилица врати у живот код Срба само тако како се то у вези с решењем питања писма ради у целом свету, српске ћирилице међу Србима не може никада више бити као што је пре шездесетак година било. Оно што је мртво (**свега десетак процената ћирилице у Србији**), није довољно семе за њен живот у будућности ако институције не прихвате њено поновно стопостотно враћање у живот преко природног једноазбучја у језику и народу тога језика.

А) Ћирилицу у Србији најтемељније убијају институције државе и науке

Нажалост, ћирилица данас, осим неколико волонтерских удружења грађана, нема никога на својој страни. Јер, ћирилицу најтемељније и даље убијају државне и научне институције путем „богатства двоазбучја“ – светског униката, смишљеног у време комуниста и сербокроатиста ради наложеног полуконспиративног „постепеног“, али темељног и трајног, замењивања српске ћирилице хрватском гајицом која је у Првом светском рату први пут у Србији под окупацијом уведена уместо забрањене ћирилице. Та замена ћирилице хрватском абецедом из окупације, ево, наставља се и данас у тобожњој слободи, која за ћирилицу још није у Србију стигла после комунистичке владавине. Тако и зато ми данас имамо два светска апсурда у вези са српском ћирилицом у српском језику.

ПРВИ апсурд је у Хрватској – српска ћирилица се буквално тамо чекића с јавних табли и тамо где су оне постављене у складу с хрватским Уставом и законом. Из српских институција и државе и науке реаговања су тако „млака“ као да су ти чекићи донекле легални против ћирилице.

Б) У Србији чекићари нису пи потребни, они седе за паре у институцијама

ДРУГИ светски апсурд је у томе да је у Србији сасвим супротна слика. Институције се понашају као да је на снази у Србији хрватски Устав у коме је за језик предвиђена свуда неизоставна само службена, званична, обавезна латиница, а ћирилица под одређеним условима. У Србији једино нема буквалних физичких чекићара против ћирилице, али они нису ни потребни јер неуставни ћекићари против ћирилице седе и примају од народа паре у институцијама Србије, које спроводе темељније и од оног у Хрватској чекићање ћирилице преко алтернативног писма хрватског народа – гајице. Светски је то УНИКАТ прве врсте. Две државе, сасвим различите у свему, осим у језику (исто то, само мало друкчије – Вук), различите у нацији, а сасвим сличне у односу према српској азбуци. Тамо је неуставно чекићање ћирилице на улици, а у Србији је неуставно чекићање ћирилице у институцијама државе и науке преко неуставног легализовања алтернативног писма српској ћирилици.

Ко је ту луд, а коме нешто фали озбиљно у држави и у главама, није тешко проценити и погодити.